

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 23 stycznia 2018 r., wydanym w sprawie z powództwa easyDEBT Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko Ł. K. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Skierniewicach oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości i domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenia wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego, a ponadto żądając zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądami obu instancji. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie:

1. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie powództwa w sytuacji, gdy strona pozwana nie stawiała się na rozprawę, gdyż obligowało to Sąd I instancji do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, ponieważ nie budziły one uzasadnionych wątpliwości oraz nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa;
2. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. i art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na:
 - a. braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz dokonanie jego dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i obiektywizmu, oceny, a w szczególności w zakresie nieudowodnienia przez powoda legitymacji czynnej, a także dokonanie tej oceny z pominięciem istotnej części materiału dowodowego, w szczególności Umowy Ramowej Sprzedaży Wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014 r., Porozumienia nr 7 z dnia 4 listopada 2015 r. do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014 r., wyciągu z elektronicznego załącznika do Porozumienia nr 7 z dnia 4 listopada 2015 r. do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014 r., zawiadomienia o cesji wierzytelności, umowy pożyczki z dnia 2 kwietnia 2015 r. i harmonogramu spłaty z dnia 2 kwietnia 2015 r.;
 - b. zaniechaniu dokonania przez Sąd ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy z uwagi na bezzasadne przyjęcie przez Sąd, że zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy w postaci Umowy Ramowej Sprzedaży Wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014 r., Porozumienia nr 7 z dnia 4 listopada 2015 r., wyciągu z elektronicznego załącznika do Porozumienia nr 7 z dnia 4 listopada 2015 r. oraz zawiadomienia o cesji wierzytelności nie pozwalają na uznanie, iż powodowi przysługuje wierzytelność względem pozwanego, podczas gdy powód załączył do akt sprawy i powołał się na szczegółową dokumentację w tym zakresie, składając jednocześnie wniosek o dopuszczenie dowodu z tych dokumentów wykazujących legitymację czynną oraz istnienie i wysokość roszczenia, co Sąd pominął, nie przeprowadzając w sposób właściwy dowodu z przedstawionych przez powoda środków dowodowych;
3. art. 232 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w szczególności w zakresie legitymacji czynnej powoda oraz w zakresie wysokości i zasadności istnienia zobowiązania strony pozwanej względem strony powodowej, podczas gdy powód przedstawił dowody wykazujące przejście wierzytelności, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, które wobec niestawienia się pozwanej na rozprawę i niezajęcia stanowiska w sprawie powinny być uznane za dowody wystarczające do udowodnienia wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia;
4. art. 230 k.p.c. w związku z art. 229 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i pominięcie okoliczności, że fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały przyznane przez stronę pozwaną w sposób konkludentny wobec niekwestionowania przez nią tych faktów w toku procesu;
5. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie udowodnił faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w zakresie legitymacji

czynnej powoda, co stoi w sprzeczności z przedłożoną do pozwu dokumentacją oraz przyznaniem w sposób konkludentny przez stronę pozwaną istotnych okoliczności sprawy;

6. art. 509 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię, polegającą na uznaniu, że powód przedłożonymi dokumentami nie wykazał przejścia uprawnienia na rzecz następcy prawnego, co stoi w sprzeczności z dokumentacją przedłożoną przez powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, to zaś determinuje konieczność zastosowania określonych dla tego rodzaju spraw regulacji szczególnych, zwłaszcza dyspozycji przepisu art. 50513 § 2 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże Sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 5059 § 11 i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55; tak również M. Manowska, „Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo”, Warszawa 2013, s. 305 – 306). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

Odnosząc się do uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd Rejonowy nie posłużył się uprawnieniem wynikającym z art. 339 § 2 k.p.c. w celu ustalenia faktu wypłaty Ł. K. pożyczonej kwoty, niemniej jednak stwierdzić należy, że niezastosowanie tego przepisu nie stanowi na gruncie realiów sprawy niniejszej jego naruszenia, gdyż w istocie nie było do tego uzasadnionych podstaw; dotyczący tej kwestii zarzut apelacyjny jest chybiony, co zostanie wyjaśnione poniżej. Nie ulega wątpliwości, że w sprawie niniejszej dla uwzględnienia powództwa konieczne było ustalenie przez Sąd – oprócz wymagalności przedmiotowej wierzytelności oraz jej nabycia przez powoda od pierwotnego wierzyciela – także faktu jej powstania w drodze zawarcia umowy pożyczki. Art. 339 § 2 k.p.c. obciąża Sąd – o ile zachodzą przesłanki do wydania wyroku zaocznego – do przyjęcia przytoczonych w pozwie twierdzeń powoda o faktach za prawdziwe, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W uzasadnieniu pozwu w istocie przytoczono twierdzenie o udostępnieniu Ł. K. środków pieniężnych przez pożyczkodawcę, jednak Sąd meriti prawidłowo dostrzegł, że z dokumentacji złożonej do akt wynika, iż przedłożona umowa pożyczki ma charakter ramowy i sama w sobie nie stanowi dowodu złożenia przez pożyczkodawcę i pożyczkobiorcę oświadczeń woli zawartych w jej treści, ale jest jedynie pewnym wzorcem umownym. Dla włączenia jej treści do oświadczeń woli stron kreujących stosunek prawny pożyczki konieczne było złożenie stosownego wniosku przez pozwanego, pozytywna decyzja pożyczkodawcy oraz – jak wynika z pkt. 10.3 zd. II umowy ramowej – także przelew pożyczonej kwoty na konto pożyczkobiorcy. W tych okolicznościach – wobec złożenia do akt jedynie wzorca umownego – Sąd I instancji mógł mieć uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń o rzeczywistym zawarciu umowy pożyczki z pozwanym – a więc co do kluczowej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności – tym bardziej, że niezaprzeczenie tym twierdzeniom przez Ł. K. do chwili zamknięcia rozprawy nie było poprzedzone faktycznym zapoznaniem się z nimi (odpis pozwu doręczono przez awizo), co potencjalnie mogłoby owe wątpliwości rozwiązać. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd niższej instancji w tej sytuacji nie naruszył w ten sposób art. 339 § 2 k.p.c., gdyż tego rodzaju wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń pozwu trudno uznać za nieuzasadnione – potwierdzeniem ich trafności jest zresztą i to, że skarżący nie dołączył jakiegokolwiek dowodu zawarcia umowy

pożyczki także i do apelacji, choć na tym etapie sprawy wydawało się to już co najmniej celowe wobec oddalenia z tej przyczyny jego powództwa w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów apelacyjnych, stwierdzić trzeba, że powołanie w apelacji art. 229 k.p.c. wydaje się być w ogóle nieporozumieniem, zważywszy, że jej autor wydaje się uważać nieustosunkowanie się przez Ł. K. do nieistniejących twierdzeń o faktach za ich przyznanie w sposób konkludentny. Nie sposób też skutecznie zarzucić naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 230 k.p.c., gdyż w żadnym razie nie można potraktować twierdzeń powoda za przyznane milcząco przez pozwanego, jeśli z faktu doręczenia odpisu pozwu przez awizo wynika wprost, że Ł. K. w ogóle się z tymi twierdzeniami nie zapoznał. Nie można też się zgodzić ze skarżącym, że okoliczność zawarcia umowy i powstania wierzytelności wynika w jakiegokolwiek mierze z faktu istnienia wzorca umowy ramowej, harmonogramu spłaty, umowy przelewu albo wreszcie z zawiadomienia o przelewie, a w konsekwencji nie sposób podzielić podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego poczynienia materiału dowodowego i zaniechanie dokonania ustaleń faktycznych, zważywszy, że Sąd I instancji na podstawie przedłożonych dokumentów w sposób należyty poczynił te ustalenia, do których dawały one wystarczające podstawy. Nie jest jasne, co ma na myśli skarżący, wywodząc, że „Sąd nie przeprowadził w sposób właściwy dowodu z przedstawionych środków dowodowych” – w ocenie Sądu odwoławczego dowody te zostały przeprowadzone i w oparciu o nie zostały ustalone określone fakty, niemniej jednak żaden z tych dokumentów nie był dowodem zawarcia umowy z Ł. K., ani też fakty ustalone na ich podstawie nie dawały wystarczających podstaw do przyjęcia domniemania faktycznego o zaistnieniu takiej okoliczności. Strona powodowa nie podołała więc w pełni spoczywającemu na niej – w myśl art. 6 k.c. – ciężarowi dowodowemu, więc nieuzasadniony jest także i zarzut naruszenia tej normy prawnej. W konsekwencji powyższego nie można podzielić tezy skarżącego, że właściwa interpretacja art. 509 § 1 k.c. powinna doprowadzić Sąd meriti do wniosku, że powód nabył opisaną w pozwie wierzytelność, skoro bezsprzecznie w drodze przelewu na nabywcę może przejść tylko taka wierzytelność, która istniała i przysługiwała zbywcy, a ten fakt – jak obszernie wyjaśniono wyżej – nie został w toku postępowania udowodniony.

Ostatecznie więc niemożność ustalenia przez Sąd faktu powstania zobowiązania pozwanego odpowiadającego roszczeniu dochodzonemu pozwem, jak również – w dalszej konsekwencji – ewentualnego jego skutecznego przejścia na powoda, skutkuje niemożnością uwzględnienia powództwa. Z powyższych względów rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego należy uznać za w pełni prawidłowe, a apelacja podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.